

ПРОЛОГ

Лаймгаузька тюрма, як ви можете собі уявити, жахлива. Та уявити цього ви не зможете. Навряд чи. Там немає ігрових консолей і телевізорів із пласким екраном, як ви читали, напевно, в газетах. І немає там дружнього духу спільноти чи почуттів сестринства: атмосфера там божевільна, від крику аж закладає вуха, і часто здається, що от-от вибухне бійка. З самого початку я стараюся сидіти тихо. Залишаюся в камері якнайдовше між сніданками та обідами, які з великим оптимізмом можна назвати умовно їстівними, і намагаюся уникати своєї сусідки, як вона набридливо просить її називати.

Келлі з тих жінок, що любить «поговорити». Коли я оселилася тут чотирнадцять довгих місяців тому, вона сіла на мої нари, стисла моє коліно своїми довжелезними нігтями і сказала мені, що чула вже про мій подвиг і вважає, що це було фантастично. Ця її похвала стала для мене приємним сюрпризом; ідучи до грізних воріт цього затхлого місця, я, правду кажучи, чекала навали насильства. Ах, свята невинність людини, яка знає про тюрми тільки те, що бачила колись у малобюджетній телевізійній драмі. Спираючись на це своє перше враження, Келлі дійшла висновку, що я стала її найкращою новою подругою, а може, й навіть гірше — трофейною однокамерницею. На сніданку вона бігає слідом за мною, беручи мене попід руку і шепочучи щось у вухо так, ніби між нами триває конфіденційна розмова. Я чула, як вона розмовляє з іншими ув'язненими, і її голос стихає

до театрального шепоту, коли вона розказує, що я довірила їй всі подробиці свого злочину. Їй потрібен вплив і повага серед інших дівчат у тюрмі, і якщо вона їх матиме, то лише завдяки вбивці Мортон. Це *страшенно* набридає.

Коли я тепер кажу, що Келлі начебто знає про всі мої злочини і заявляє про це усім, то це, очевидно, дещо применшує мої діяння. Для мене слово «злочин» звучить убого, приземлено і буденно. Злодюжки в крамницях учиняють злочини. Коли ви їдете 35 миль на годину в 20-мильній зоні, щоб випити ледь тепле лате, перш ніж почати ще один нудний день в офісі, то ви вчиняєте злочин. Я ж зробила щось значно амбіційніше. Я замислила і здійснила складний і продуманий план, передумови якого виникли ще задовго до прикрих обставин, що пов'язані з моїм народженням. І оскільки я сиджу без діла в цій потворній та сірій клітці (одна не надто розумна психотерапевтка порадила мені піти на заняття з усного читання, і мене дуже втішило те, що вираз, який вона побачила на моєму обличчі, переконав її, що цього не варто робити знову), я вирішила розповісти свою історію. Це завдання нелегке, зважаючи на те, що в мене немає тут надсучасного ноутбука, до якого я звикла. Коли адвокат повідомив мені недавно, що світло ще жевріє в кінці мого тунелю, я вирішила, що мушу якось згаяти час, який з'явився у мене тут, і записати бодай частину того, що я зробила. Прогулявшись до їдальні, я повернулася звідти з тонким блокнотом і старою кульковою ручкою — списавши третину зі своєї тижневої суми витрат, що становить 15 фунтів і 50 пенні. Забудьте всі ті журнальні статті, які безжурно радять вам економити гроші, відмовившись від виносної кави; якщо вам потрібне вміння правильно складати бюджет, проведіть трохи часу в Лаймгаузі. Ця писанина, мабуть, не має сенсу, але мені потрібне заняття, щоб якось розбавити тупу нудоту цього місця, і я маю надію, що Келлі та її нескінченна компанія «леді», як вона вперто називає їх, перестануть мене нарешті питати, чи не піду я на

реаліті-шоу в кімнату для відпочинку, якщо я буду сидіти, зосередившись на якійсь справі. «Вибач, Келлі, — відповім я, — я пишу важливі пояснення до своєї справи, щоб додати їх до апеляції, тож поговоримо пізніше». Я впевнена, що навіть найменший натяк на те, що я розповім їй згодом якусь соковиту подробицю зі своєї історії, змусить її постукувати себе по носі, як робив пришепелуватий герой роману Діка Френсіса, і дати мені спокій.

Звичайно, моя історія не для Келлі. Я сумніваюся, чи здатна вона зрозуміти, що спонукало мене зробити те, що я врешті зробила. Моя історія саме така — тобто вона моя — хоч я і знаю, що читачі повелися б на неї, якби я її колись видала — не те щоб у мене справді була така можливість. Але мені все ж приємно знати, що люди би нею зачитувалися. Вона стала б бестселером, і народ побіг би в книгарні, сподіваючись більше дізнатися про трагічну долю вродливої молодой жінки, яка зважилася на такий страхітливий крок. Таблоїди місяцями друкують про мене статейки, і публіку, як видається, не втомлюють ані дешеві психологи, які дистанційно ставлять мені діагнози, ані кумедні одинаки, що час від часу захищають мене і мої дії від лютої ненависті у Твіттері. Широка громадськість настільки заворожена моїми вчинками, що готова навіть дивитися нашвидкуруч змонтований документальний фільм «Каналу 5», цілковито присвячений мені, у якому гладкий астроном пояснює зокрема, що знак зодіаку вже визначив мою долю в цій справі. Напевно, цей знак зодіаку він витлумачив неправильно.

Отже, я знаю, що люди купилися б на мої слова. І хоча я ще не спробувала навіть дати власне вичерпне пояснення, моя справа вже стала сумнозвісною. І це тоді, коли ніхто, як не дивно, не знає ще про мої справжні злочини. Система правосуддя в цій країні скидається на поганий жарт, і цей факт могло би проілюструвати одне-єдине речення: я вбила кількох людей (одних по-звірячому, а інших стиха), але мучусь в цій в'язниці за злочин, якого я не вчиняла.

А якби стали відомі злочини, що були-таки справою моїх рук, це прославило б мене на десятки, а може й навіть на сотні років — якщо людський рід зможе протриматися аж настільки довго. Доктор Кріппен, Фред Вест, Тед Банді, Ліззі Бorden і я, Грейс Бернард. Насправді мене це трохи дратує. Я ж не аматорка і не імбецил. Я людина, яку ви пасли би поглядом, побачивши мене на вулиці. Можливо, саме тому Келлі така прихильна до мене і не дає мені по шиї, як я того сподівалася. Навіть тут я зберігаю деяку елегантність та холод, крізь які так прагнуть пробитися ті, хто слабший за мене. Попри всі мої злочини, я чую про те, що мені шляють мішками листи, зізнаючись у любові і висловлюючи свій захват, і запитують мене, де я купила сукню, яку вдягнула в перший день свого суду («Роксандо», якщо це вас ще цікавить. На жаль, клята дружина прем'єр-міністра вбралася в таку ж уже через місяць). Часто це листи ненависті. Іноді це просто божевільне лайно, коли хто-небудь вважає, що я надсилаю йому сигнали на відстані. Здається, що люди й справді хочуть дізнатися щось про мене; справити на мене враження і навіть мене наслідувати — якщо не в самих учинках, то хоча б у виборі одягу. Утім, жодного значення це не має, тому що я не читаю листів. Мій адвокат згортає увесь цей мотлох у портфель і забирає звідси. Мене не цікавить насправді, що про мене думають незнайомці, яким аж настільки сумно, що вони беруть ручку й папір і пишуть листи до мене.

Можливо, я була надто добра до широкої публіки, приписуючи їй повніший спектр емоцій, ніж вона заслуговує. Можливо, причину такого тривалого і шаленого інтересу до моєї справи слід передусім шукати за допомогою бритви Оккама — теорії, що найпростіша можлива відповідь і є зазвичай правильною. І в цьому разі моє ім'я житиме ще довго після моєї смерті з найпрозаїчнішої причини з усіх — тільки тому, що ідея любовного трикутника видається такою сенсаційною і брудною. Та коли я замислююся над тим, що

вчинила *насправді*, то мене бере жаль, що ніхто вже ніколи не дізнається про складну операцію, яку мені вдалося здійснити. Звичайно, вийти сухою з води бажано і потрібно, але, можливо, тоді, коли мене вже довго не буде на цьому світі, хтось відчинить мій занедбаний сейф і знайде оце зізнання. Публіка шаленітиме. Бо ж хіба міг би подумати хтось, що дівчина, якій минуло лише двадцять вісім років, могла би в такому ніжному віці холодно вбити шістьох членів своєї сім'ї і потім жити щасливо далі, ніколи не шкодуючи ні про що?

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Я сходжу з літака, і мене обливає хвиля того казково тепло-го повітря, що завжди змушує британців театральню скрикувати, коли вони приземляються в якійсь гарячій країні і згадують про те, що решта світу втішається кліматом, який буває не тільки холодним і сірим. В аеропортах я вмію пересуватися швидко, а сьогодні ще й маю додатковий стимул, тому що хочу розминутися з чоловіком, з яким, на своє горе, сиділа поряд під час польоту. Амір назвав себе в ту ж мить, коли я застєбнула свій ремінь безпеки. Йому було тридцять із чимось років і він був одягнений у сорочку, яка заледве обтягувала його великі, як у мультфільмі, грудні м'язи, і яку він непоясненим чином поєднав із лискучими спортивними штанами. І найгіршою частиною його костюма, справжньою вишенькою на усій цій мішанині була пара шльопанців, які він носив замість нормального взуття. Гумові капці «Гуччі» і під ними шкарпетки. Господи. Я подумала, чи не попросити стюардесу пересадити мене кудись, але її ніде не було видно, і я сиділа, спіймана, між вікном і розцяцькованим самцем, коли літак вже підкочував до злітної смуги.

Амір летів у Пуерто-Банус так само, як і я, хоча я ніколи б йому про це не сказала. Йому було тридцять вісім, і він мав якісь справи з нічними клубами, повторюючи часто, що любить «гуляти на повну». Я заплющила очі, поки він з тугою згадував про життя в Марбельї, і жалівся мені на те, як важко доставляти його улюблені машини на літній сезон. Незважаючи на мову мого тіла, мій сусід і не думав вмовкати,

зрештою змусивши мене заговорити також. «Я їду в гості до своєї найкращої подруги, — сказала я йому. — Ні, вона не з Пуерто-Бануса, а дальшого острова, і ми навряд чи зважимося заїхати до міста, щоб ознайомитися з усіма принадами клубу “Гліттер”».

— А тобі потрібна машина? — спитав мене чоловік-гора. — Можу дати тобі класну тачку, щоб було на чому кататися, — просто дай мені знати, і я підберу нормальний «мерс» на відпочинок.

Я відмовилася так ввічливо, як тільки могла, а тоді заявила твердо, що маю ще трохи роботи перед тим, як ми сядемо.

Коли почалося приземлення, Амір скористався з нагоди і нагадав мені, що треба закрити ноутбук. Знову я мимоволі втяглася в розмову, пам'ятаючи, що не можна згадувати своє ім'я чи повідомляти якусь особисту інформацію. Я не тямала себе з люті через всю ту його увагу після того, як спеціально вдягла в цю подорож чорні штани і сорочку, обійшовшись до того ж без макіяжу, щоб привертати якомога менше уваги. Жодних ювелірних прикрас, жодного особистого стилю, — нічого, що могло б спасти людям на гадку, коли їх будуть розпитувати. І ще не факт, що їх будуть, — я ж звичайна дівчина, що їде на відпочинок в Марбелью, як і багато інших цього літа.

Аміру дістався від мене лише переліт, і то не з доброї волі. Тож тепер я протискаюся між людей, усміхаючись на всі боки, поки йду, щоб бути попереду на паспортному контролі, і рушаю просто до зони отримання багажу. Я вибираю місце за колоною, поки заповнюється зала, і дивлюся на свій телефон. За кілька хвилин я помічаю свою сумку і хапаю її, а тоді, розвернувшись на підборах, їду просто до виходу. Однак раптом мені дещо спадає на думку і я спиняюся, як укопана.

Я стою, прихилившись до поруччя за межами аеропорту, коли з'являється Амір. Його обличчя ясніє, він втягує в себе живіт і випинає вгору груди.

— Я тебе шукав! — каже він, і я бачу його яскравий золотий годинник, коли він жестикулює.

— Пробач, будь ласка, я поспішаю, щоб встигнути на ланч до своєї подруги, але не могла піти, так і не попрощавшись, — відповідаю я.

— Ну, то, може, підемо кудись увечері? Дай мені свій телефон, і ми зідзвонимося.

Це точно без шансів, але ж треба догоджати йому, щоб отримати те, що мені треба.

— У мене новий телефон, Аміре, і я не згадаю тепер свій номер. Дай мені краще свій, і я сама тобі подзвоню, — усміхаюся я і ледь торкаюся його руки. Записавши телефон і відхиливши пропозицію мене підвезти, я прощаюся з ним.

— Аміре, — кличу я, коли він іде, — ця твоя пропозиція підшукати машину... Вона ще дійсна?

* * *

Я зайшла у свою орендовану квартиру менш ніж за дві години, після досить безболісної поїздки з аеропорту в орендованій машині. Я знайшла її на «Airbnb» і домовилася з домовласницею про оплату готівкою, щоб не світити своє ім'я. Вона не була дуже проти анонімного бронювання, коли я сказала, що заплачу удвоє більше. Це божевільно дорого, а надто в розпал сезону, але мене відпустили з роботи на цей один тиждень, і я страшенно хочу здійснити свій план, а тому розв'язую проблему грошима. Квартира мала і задушлива, з погляду естетики дуже нагадує косметичну клініку вісімдесятих, але з порцеляновими ляльками. Я смертельно хочу побачити океан і розім'яти ноги, але тут в мене часу обмаль, а роботи ще багато.

Я провела своє дослідження — наскільки це можливо, коли мова йде про двох старих ксенофобів, що майже не висувають носа онлайн — і маю досить добре уявлення про те, де вони будуть сьогодні ввечері. З того мізеру, який я по

крихті зібрала на Фейсбуку Кетлін (бідолашка має відкритий акаунт, — яке ж це щастя, що старі люди не розуміють правил конфіденційності), я дізналася, що старі Артемиси, коли їм обридає сердитися на те, скільки іспанців живе в Іспанії, проводять більшу частину свого часу, вештаючись між рестораном «Вілла Б'янка», який стоїть на самому березі, і казино «Дінеро» просто за містом. Я замовила стіл у ресторані на вечір.

Я хотіла би дещо тут пояснити. Я й сама ще не розумію, що зараз роблю. Мені двадцять чотири, я вже багато років думала над тим, як найкраще помститися за свою матір, і це найвагоміший крок, який я поки що зробила на цьому шляху. Здебільшого я видиралася нагору кар'єрною драбиною, відкладаючи гроші, шукаючи інформацію про сім'ю і стараючись прокласти собі дорогу, що могла би підвести мене якнайближче до них. Це речі потрібні, але буденні. Звичайно, я готова на всі ці жертви, щоб наблизитися до своїх остаточних цілей, але, Боже ж мій милий, важко собі уявити, що мені цікаві всілякі опитування клієнтів та участь у добровільних (читай: обов'язкових) п'ятничних коктейлях із метою згуртування колективу. Якби я знала, що доведеться пити ягербомби з людьми, які радо працюють у маркетингу, то дослідила би спершу трепанацію черепа. Можливо, саме тому я поспішаю з цим великим кроком, відчайдушно намагаючись довести, що просунулася вперед і зможу здійснити те, про що собі говорила, відколи мені минуло тринадцять. Але я все одно не готова, хоч вмири. Я передбачала, що коли дістануся до Марбельї, у мене буде готовий надійний план, продуманий маршрут і розписаний час, а тому вклала всі свої гроші у маскування. Тепер же я сиджу у квартирі, де пахне так, ніби ваш сімейний хом'як здох під гардеробом, а ваша мати не знала, звідки береться запах, і пів року божеволіла з хлоркою. У мене на думці є план, але я й гадки не маю, чи зможу врешті здійснити його. Я маю перуку, яку придбала в косметичній крамниці у Фінсбурі-Парк, що

виглядала досить-таки переконливо під вуличним люмінесцентним освітленням, але здається аж надто займистою на пекучому іспанському сонці. Та попри всю цю підшкірну тривогу, пов'язану з браком приготування, радісне збудження розповзається по мені. Коли я чіпляю перуку і накладаю макіяж, то почуваюся так, немов іду на розкішне побачення, а не збираюся вбити рідних діда і бабу.

* * *

Я, звичайно, трохи драматизую. Я не збираюся їх вбивати сьогодні ввечері, — це було би безглуздо. Я мушу побачити їх, послухати їхні розмови, дізнатися трохи більше про їхні плани на тиждень. Я мушу проїхатися кілька разів дорогою, що веде до їхньої вілли, і, що дуже важливо, забрати в Аміра обіцяну машину. Та машина могла бути знаком, що я ще дурна і розхлябана, а тому мушу відкласти всі свої плани, або ж бути дарунком від якогось невідомого божества. От ми і перевіримо!

Я давно вже вирішила, що Кетлін і Джеремі Артеміси стануть першими, хто покине нас. Причин я могла би назвати кілька, і першою з них було те, що вони вже старі, і тому це не має великого значення. Старі, які не роблять нічого, а лише проїдають пенсії і сидять бездумно у своїх улюблених кріслах, навряд чи є найкращою рекламою людства, на мою скромну думку. Це добре, що ми навчилися продовжувати людям життя за допомогою медицини та здорового способу життя, але, як не прикро, вони стають непотрібними лежнями, упередженими, озлобленими тварюками, що каменем висять на вашій ший і живуть у кімнаті, де ви хотіли би зробити кабінет.

Тільки не дивуйтеся, — я знаю, що ви так думаєте також. Тіштеся життям і позбувайтеся земних суєт приблизно в сімдесят, бо тільки страшенні зануди захочуть дожити до ста, щоб отримати єдину винагороду — коротке і сухе

вітання від королеви. Тому насправді я роблю послугу всім. Вони старі та нікчемні, і живуть нікому не потрібним життям. Вино на ланч, короткий сон, прогулянка по бутіках у місті, щоб купити гидку біжутерію і бутафорські годинники. Він грає у гольф, вона заклопотана тим, щоб впорнути якнайбільше всього у своє обличчя, від чого перетворюється дивним чином на старезного малюка. Отаке в них безглузде життя, і це я ще не розповіла вам, які вони старі расисти. Але, чорт забирай, ви й самі зможете це уявити. Вони живуть у Марбельї і не говорять іспанською, от і все. Пояснень більше не треба.

Звичайно, я можу програти в цій грі. Я не Гарольд Шіпмен і не буду розгулювати всюди, убиваючи стільки старих, скільки зможу. Я хочу вбити лише їх двох, а решта й далі може спокійно дивитися «Еммердейл» і купувати жахливі дарунки для онуків, яким давно обридли їхні занудні візити. Чисто формально ці люди — мої дід і баба, хоча я ніколи не бачила їх, а вони не купили мені жодного «Тоблерона». Але вони таки *знають* про мене.

Зараз я поясню. Я не знала цього багато років, гадаючи, що мій батько Саймон зміг-таки все приховати, але Гелен, подруга моєї матері, недавно приїжджала в гості до Лондона і зізналася за пляшкою вина, що навідалася до них перед тим, як відїхала до Парижа багато років тому. Покинувши мене, вона почувалася так, наче зрадила мою чудову матір. Бідолашна мертва Марі. Щоб спокутувати свою провину, Гелен зробила одне-єдине, що спало їй на думку. Вона знайшла їх в інтернеті і дізналася їхню лондонську адресу в Компаніс-Гаус. Я мало не вилізла на стіл, намагаючись почути, що вони говорили їй, і зберегти цю інформацію в пам'яті. Ясна річ, я не раз приходила до їхнього дому перед тим, як вони назавжди переїхали до Іспанії. Я провела під ним багато годин, спостерігаючи, чекаючи, час від часу ув'язуючись за їхньою машиною, коли шофер їх кудись віз. Але спілкування з ними було чимось зовсім іншим, і я була